

[Thích Cổ] Phong Vũ Dục Lai

Contents

[Thích Cổ] Phong Vũ Dục Lai	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	14

[Thích Cổ] Phong Vũ Dục Lai

Giới thiệu

Edit: Tuyết Thể loại: Thích Cổ đồng nhân Vô Tình nhũ mỳ nhìn Truy Mệnh đem về một mảnh vải có vết máu sớm đã khô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-phong-vu-duc-lai>

1. Chương 1

Cổ đạo tây biên thủy lưu đông, nguyệt tả thiên, hoa lạc thạch bàng, đoạn nhai tứ ngũ toạ, san như nhận, bạt thiên quân, loạn vân phi độ phong tế nhật, ly nhân đoạn trường xứ, khởi thị hải đường thu.

(Cổ đạo phía Tây, nước chảy phía Đông... Trăng nghiêng cánh tả, hoa rơi bên đá... Bên sườn dốc chừng bốn năm toạ, ngọn núi tựa lưỡi đao nặng ngàn cân... Mây bay điên cuồng che lấp thái dương... Xa người lòng đau như cắt, phải chăng như hoa hải đường mùa thu.)

Vô Tình nhũ mỳ nhìn Truy Mệnh đem về một mảnh vải có vết máu sớm đã khô hoá thành màu đen, chỉ có thể nhận ra vài câu văn vô nghĩa.

“Ta truy lùng hồi lâu, chỉ tìm được thứ này, không thấy người,” Truy Mệnh nuốt một hớp rượu xuống bụng. Truy Tam Gia ra tay mà không bắt được người, trên đời còn ai làm được.

“Quả nhiên là Cửu Hiện Thần Long,” Vô Tình đương cảm thán, bỗng rung mình nhớ tới một chuyện, liền phái Ngân Kiếm đi mời Thiết Thủ.

Thiết Thủ trông thấy mảnh vải cùng mấy chữ kia, lắc đầu: “Ta không biết.”

“Người từng coi quán Liên Vân trại một thời gian,” Vô Tình chậm rãi nói, “nếu đây không phải là ám hiệu của Liên Vân trại, vậy nó còn có thể là cái gì? Như chữ ‘Tả’, ‘Sơn’, ‘Đông’ chẳng hạn, có phải là để chỉ phương hướng?”

“Ám hiệu của Liên Vân trại có rất nhiều, chẳng qua là lúc ta cùng Đường huynh đệ coi quản, những người hiểu được ám hiệu này đều đã chết. Ta chỉ hiểu rõ hơn một chút, ví như câu đầu tiên lấy chữ thứ nhất, câu thứ hai lấy chữ thứ hai, hoặc là mỗi chữ đầu câu cuối câu đều có thể ghép thành chữ. Bất luận đọc xuôi đọc ngược, ghép thế nào đều có thể thành câu. E chỉ có người viết ra, hoặc một người đặc biệt mới có thể hiểu được ý tứ.”

“Đây quả thật là nét chữ của hần,” Vô Tình trầm ngâm thật lâu mới mở miệng, “Người mới vừa nói, chỉ có người đặc biệt mới có thể hiểu được. Lại nói người cùng Đường huynh đệ khi trông coi Liên Vân trại thì các trại chủ tiền nhiệm đều qua đời, cái này không đúng.”

“Còn một người có thể đọc được,” Truy Mệnh tiếp tục hớp một ngụm rượu, ánh mắt đột nhiên sáng lên, “Người muốn ám chỉ y?”

“Không sai,” Thiết Thủ cũng tỉnh ngộ, “Liên Vân trại khi xưa vẫn còn một người.”

Cố Tích Triều.

Cố Tích Triều dù sao cũng đã từng là Đại trại chủ, quyền lực ngang với Đại dương gia Thích Thiếu Thương. Nếu đây đúng thật là khẩu hiệu liên lạc của Liên Vân trại, chỉ có y mới đọc được.

Việc lớn không nên chậm trễ. Trong Tứ Đại Danh Bộ, Thiết Thủ là người đã giao đấu với Cố Tích Triều nhiều nhất, đương nhiên hần phải đem miếng vải đến tìm y.

Nơi ở của Cố Tích Triều tên là Tích Tĩnh Tiểu Cư. Năm đó, y ở kinh thành biệt tích không lâu, Truy Mệnh liền điều tra nơi y ẩn cư. Gia Cát tiên sinh trầm tư thật lâu, sau ban lệnh xuống, bảo hần không thể tiết lộ nơi ở của Cố Tích Triều cho bất kì kẻ nào, nhất là Thích Thiếu Thương. Truy Mệnh không rõ dụng ý của Gia Cát tiên sinh, nhưng thiết nghĩ hần cùng Cố Tích Triều không ân oán nên không để tâm.

Thiết Thủ đứng trước Tích Tĩnh Tiểu Cư, thấy trong sân khắp nơi tràn ngập hoa đỗ quyên. Một ngày âm u như hôm nay sao lại có thể như vậy, chỉ có thể giải thích rằng, khí trời tốt khi tâm thanh thản, mây mù mưa bão khi tâm thống khổ.

Đột nhiên, bên trong vang lên tiếng người: “Cố nhân đến thăm, tại sao không vào?” Nghe thực bình thản an hoà, nhưng thanh âm đó đúng là của con người kiêu ngạo, cương quyết năm xưa.

“Người gặp ta nhưng tâm tình không chút rối loạn,” Thiết Thủ đón ly trà từ tay y, vội nhưng không vội, liền uống một hớp, “Xem ra người sớm đoán được chúng ta biết tung tích của người.”

“Người Tứ Đại Danh Bộ muốn tìm lại có thể chạy thoát hay sao,” Cố Tích Triều mỉm cười, châm cho mình một ly trà, “Thật ra phải cảm tạ các người, những năm gần đây đã để ta sống những ngày tháng ung dung tự tại, không phiền đến thế sự.”

“Người cũng không phải muốn sống bình yên như vậy,” Thiết Thủ cười mang thâm ý sâu sắc, “Những năm gần đây, giang hồ xảy ra không ít biến cố. Người có nhúng tay vào, chúng ta tất biết.”

“Tại hạ chưa bao giờ có ý định giấu diếm,” Cố Tích Triều nhấp một ngụm trà, “Đây là loại trà mới, Tổng Biều Bá Tử tặng cho ta, cảm kích ta lần này đã giúp hần lập mưu nắm lấy quyền hành.”

“Người có thể để hần có được địa vị mà không đích thân nắm quyền sao?”

“Ai dám để ta nắm quyền?” Y cười, sắc mặt bình tĩnh, trong mắt ánh lên một tia sắc bén, “Cố Tích Triều ta tiếng tăm tốt đến mức nào, thiên hạ có ai không biết?”

Thiết Thủ trong thâm tâm thở dài, người này dù sao cũng là Cố Tích Triều, cho dù tạm thời ở ẩn, nếu y có một cơ hội dù là mỏng manh, tất sẽ mưu đồ Đông Sơn tái khởi.

“Người đang ở đây chờ thời cơ, chờ cho đám người kia quên những chuyện người làm,” Thiết Thủ trên mặt vẫn bình tĩnh như mặt hồ lặng sóng, “Kỳ thực, người muốn có cơ hội, cũng không phải là không có.”

“Ta không cần kẻ nào ban ơn,” Cố Tích Triều tiếp tục cười bình thản, song không che giấu ý đồ hiện rõ trong mắt y, “Năm đó là Đại Trại Chủ Liên Vân trại, cũng là do bản lãnh thật sự đã được Thích Thiếu Thương công nhận.”

“Ta biết, hần không chỉ một lần từng nói qua, người cùng hần chính là không cùng chí hướng. Hai người kiêu ngạo, khí phách ngất trời làm điên đảo chúng sinh. Có điều, người ngoan độc tàn nhẫn, hần lại không thể mặc cho trăm họ lầm than. Nếu hần có thể tàn nhẫn một chút, dã tâm lớn hơn, cục diện đã không thể như hôm nay,” Thiết Thủ tay nắm chặt, “Nếu là hai người các người liên thủ hợp lực, chỉ sợ việc lật đổ thiên hạ cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.”

“Người đang tiếc hần đã không đủ dã tâm sao?” Cố Tích Triều không chút để tâm, hất bỏ bã trà, tiếp tục châm thêm một ly, “Nếu hần thực có dã tâm, chỉ sợ đã không toàn mạng trong tay Thần Hầu phủ các người. Vốn có thể xưng hùng xưng bá, lại chỉ có thể đứng đầu một đám sơn tặc, mang cái hư danh đại hiệp, kết quả không phải cúi đầu làm thủ hạ của Triệu gia (Triệu Tín – Hoàng Thượng) mong được toàn mạng sao?”

“May là hần không đủ dã tâm, nếu không ta dù không đành lòng vẫn phải giết hần,” Thiết Thủ từ từ nói, ánh mắt bỗng sừng sờ, nhớ lại lúc mới xuống Liên Vân trại, gặp một thiếu niên tràn đầy sinh lực, khi gặp lại đã thành một thân ảnh tiêu tụy đẫm máu nhưng toát lên khí chất cao ngạo, còn lần cuối cùng lúc chia tay chỉ thấy màu trắng của tay áo mờ ảo tịch mịch.

“Thiết Nhị Gia tới chỗ của ta, không phải chỉ để uống trà ôn lại chuyện xưa?” Cố Tích Triều cất giọng cắt đứt dòng hồi tưởng của Thiết Thủ, y cười mỉa mai “Nếu không phải ngay cả Tứ Đại Danh Bộ cũng không giải quyết được chuyện phiền phức, sao có thể nhớ đến ta. Chính là vì ta rõ tường tận sự tình, một chút cũng không gian dối.”

Thiết Thủ nhìn hần một cái, lấy mảnh vải từ trong người đặt lên bàn. Cố Tích Triều chỉ nhìn thoáng qua, trên mặt có chút biến sắc: “Chính là hần.”

Thiết Thủ trong lòng căng thẳng, quả nhiên đã tìm đúng người, đang muốn mở miệng hỏi ý tứ của những chữ trên tấm vải, lại bị Cố Tích Triều chặn lại: “Nói cho ta biết toàn bộ sự việc trước.”

2. Chương 2

Việc xảy ra bốn ngày trước, nhưng để truy cho tận nguồn tận gốc, phải quay về thời điểm hai tháng trước.

Hai tháng trước Thích Thiệu Thương đột nhiên nhận được thư từ Đường Nhị nương, nói rằng Lôi Quyền bị người ám toán, thân mang trọng thương. Thích Thiệu Thương cùng Lôi Quyền huynh đệ tình thâm, tất nhiên thúc ngựa chạy đến Lôi gia trang thăm hỏi, không ngờ sau chuyến đi này không ai biết được tung tích của hần.

Thích Thiệu Thương vừa rời khỏi Kim Vũ Lâu được ba ngày, Hoàng Kim Lân bị phát hiện chết ở trong nhà. Vốn trong vụ án Nghịch Thủy Hàn, Hoàng Kim Lân cùng Cố Tích Triều đều là những quân cờ bị Phó Tông Thư vút bỏ. Vậy nhưng Hoàng đại nhân ở chốn quan trường là một con cáo xảo quyệt, đến phút cuối kịp thời trở mặt bán đứng Cố Tích Triều. Tuy bị Anh Lạc Hà ám toán thân chịu trọng thương, nhưng cũng giữ được tính mạng. Không những không bị giết, còn vì lập công chuộc tội mà được một chức quan nhỏ. Tuy so ra rõ ràng thua kém lúc xưa oanh oanh liệt liệt tổng chỉ huy một đạo quân tiêu diệt loạn tặc Liên Vân trại, nhưng chỉ cần trụ được chốn quan trường, tương lai chưa chắc không có ngày nổi danh.

Nhưng Hoàng Kim Lân lại như vậy mà chết, một kiếm xuyên tim, lại không xuyên qua thân thể, miệng vết thương rất mỏng, máu chảy ngược vào lồng ngực, tuyệt không chảy ra ngoài, hần là một thanh kiếm rất sắc bén phối hợp cùng cao thủ tuyệt đỉnh mới có thể như thế.

Một thanh kiếm tốt, cùng kiếm pháp như thế, trong thiên hạ số người đếm trên đầu ngón tay. Tứ Đại Danh Bộ Lãnh Huyết là một, Trục Kiếm Tôn Thanh Hà là một, Kiếm Thần La Thụy là một, và Bộ Thần Lưu Độc Phong là một. Tuy nhiên Lãnh Huyết lúc đó đang ở bên ngoài tra án, La Thụy cùng Tôn Thanh Hà đang giao đấu lưỡng bại câu thương nhất thời không thể ra mặt, Lưu Độc Phong sớm đã qua đời. Kiếm cùng kiếm thủ tốt như vậy, kế tiếp chỉ có Thích Thiệu Thương.

Vốn không ai nghi ngờ Thích Thiếu Thương. Hắn không có lý do để giết Hoàng Kim Lân. Muốn giết đã giết từ năm đó, cần chi đợi đến hôm nay? Gia Cát tiên sinh truyền thư cho Lãnh Huyết đang bên ngoài tra án, gọi hắn tìm cho bằng được Thích Thiếu Thương để hỏi rõ sự tình. Vậy nhưng khi Lãnh Huyết đến Lôi gia trang, gặp Đường Văn Từ, mới biết được Thích Thiếu Thương không có ở đó.

Lãnh Huyết ở Lôi gia trang đợi nửa ngày, chưa đợi được tin tức của Thích Thiếu Thương, đã chứng kiến thêm một án mạng: Tống Loạn Thủy chết ở Lạc Dương, cũng một kiếm xuyên tim, máu không bắn ra, cái chết này so với Hoàng Kim Lân có chút giống nhau.

Lãnh Huyết cảm thấy sự tình bất thường, liền từ biệt vợ chồng Lôi Quyển, đi Lạc Dương điều tra. Trên đường đi liên tục nhận được tin truyền đến: Thân Tử Thiển chết, Hoắc Loạn Bộ chết, Phùng Loạn Hồ chết, Hầu Thất Kiếm chết, Anh Lục Hà chết.

Đều là chết dưới một thanh kiếm mỏng sắc bén.

Trên giang hồ sớm có lời đồn, rằng chính Thích Thiếu Thương gây nên. Những người này trong vụ án Nghịch Thủy Hàn năm xưa đều truy sát Thích Thiếu Thương. Huống chi hiện giờ sát thủ thấy dấu không thấy đuôi, mà Thích Thiếu Thương năm đó ngoại hiệu chính là “Cửu Hiện Thần Long”! Một thanh kiếm như vậy, sát khí như vậy, cùng kiếm pháp như vậy, nếu không phải Thích Thiếu Thương còn có thể là ai?

Lãnh Huyết càng điều tra càng thấy mù mờ. Gia Cát tiên sinh ngộ ra, lúc này không cần khoái kiếm của Lãnh Huyết mà là khả năng tìm người của Truy Mệnh, liền sai Lãnh Huyết mang vụ việc trao cho Truy Mệnh đi làm.

Truy Mệnh vừa tiếp nhận, liền có tin dữ truyền đến, Cao Hiểu Tâm đã chết.

Tin tức vừa truyền ra, thiên hạ xôn xao.

Cao Hiểu Tâm có thể được xem là kẻ thù của Thích Thiếu Thương. Năm đó Cao Phong Lượng vì muốn bảo vệ bản thân mà bán đứng ân nhân là Thích Thiếu Thương, còn hại chết Lôi Tam Gia, người cùng Thích Thiếu Thương kết nghĩa huynh đệ, tình như thủ túc. Vậy nhưng, hắn đã bỏ mạng trong cuộc truy sát, chỉ để lại tiểu nữ là Cao Hiểu Tâm.

Thích Thiếu Thương cho dù muốn báo thù cũng không thể xuống tay với một thiếu nữ vô tội! Một thời giang hồ sôi sục. Có người miêu tả sinh động như thể đã tận mắt chứng kiến. Cũng có người lật lại nợ cũ năm xưa, nói Thích Thiếu Thương bản tính phong lưu háo sắc, hắn là thấy Cao Hiểu Tâm ngọt ngào đáng yêu sinh lòng tà dâm. Có người phúc hậu đoán rằng Thích Thiếu Thương có lẽ do năm đó tha cho kẻ thù khiến Liên Vân trại toàn bộ phải chết oan, nay bị oán linh của các vị trại chủ quấy phá, linh hồn tà đạo nhập vào cơ thể mới đánh mất lương tâm. Kẻ bảo thể này người đoán thế kia, cách lý giải nào cũng có.

Đường Kháng cùng Cao Hiểu Tâm là thanh mai trúc mã, nếu không vì Khô Lâu Hoạ xuất hiện, hắn đã sớm là lang quân của nàng. Chuyện xảy ra như vậy, Đường Kháng tất nhiên vì nàng giành lại công đạo, nhưng xuống núi không lâu đã có người phát hiện thi thể của hắn ở bên đường, hai mắt long sòng sọc, răng nghiến chặt, ngón tay nắm một thanh kiếm, chính là Thanh Long kiếm!

Vào thời điểm vụ án Nghịch Thủy Hàn, Đường Kháng cùng Thiết Thủ trong một trận chiến đã kết nghĩa tình thâm, sau cùng nhau lên Liên Vân trại, hai người họ tình như huynh đệ. Thiết Thủ biết rõ Đường Kháng là người cố chấp quật cường. Để lấy thanh kiếm ra, người khám nghiệm tử thi nói nên chặt đứt tay phải của hắn, cuối cùng phải mượn Thanh Long kiếm sắc bén chặt đứt gân cốt mới lấy được.

Trên giang hồ có kẻ nói rằng, nếu Đường Kháng không phải là con người kiên cường như vậy, không có cách nào đoạt được Thanh Long kiếm từ tay Thích Thiếu Thương.

Thanh Long kiếm ở đây, vậy Thích Thiếu Thương đích thực là kẻ sát nhân.

Chỉ là trên giang hồ vẫn không thấy tung tích của Thích Thiếu Thương. Mỗi án mạng đều diễn ra ở địa điểm khác nhau, xét ra trùng khớp với lộ trình của Thích Thiếu Thương, nhưng không ai nhìn thấy thân ảnh của hắn.

Cái gì đã khiến Thích Thiếu Thương biến thành cuồng long? Thiết Thủ âm thầm thở dài. Hắn vẫn là không muốn tin rằng việc này do Thích Thiếu Thương gây ra, chỉ là hiện giờ toàn bộ mũi nhọn đều chĩa vào hắn.

Thiết Thủ ra sức điều tra, đồng thời âm thầm lưu ý những diễn biến quanh Cố Tích Triều. Nếu loạt án mạng này có quan hệ với vụ án Nghịch Thủy Hàn, có vẻ như Cố Tích Triều là hung thủ.

Nơi ở của Cố Tích Triều lại trời yên bể lặng, thế nhưng tại hang động bí mật bên cạnh Bát Tiên Đài, Ngô Song Chức đã chết. Không lâu sau đó lại có tin vợ chồng Hách Liên Tiểu Yêu cũng bị tập kích.

Thiết Thủ đi suốt đêm về hướng biên thủy, nhìn Túc Hồng Lệ mắt trợn trừng, Hách Liên Xuân Thủy lắc đầu một lúc, cuối cùng nói vẫn chưa nhìn rõ dung mạo của người được phái đến, chỉ là cùng hắc giao thủ có cảm giác rất quen thuộc.

Thiết Thủ không theo kịp Truy Mệnh, chỉ có thể dùng bồ câu đưa tin gọi hắc đi thăm dò hai chuyện, không lâu sau liền có hồi âm, biết được toàn bộ chủ khách huyện lệnh trấn Nam Yên đều chết dưới đường kiếm nhanh gọn.

Truy Mệnh truy lùng thật lâu vẫn không thấy tung tích Thích Thiệu Thương, nhưng bốn ngày trước tìm được mảnh vải này, trên đó có vài câu chữ. Thích Thiệu Thương từng là gia nhập Thần Hầu phủ thay Thiết Thủ trong lúc hắc vắng mặt, cùng Tứ Đại Danh Bộ tình sâu nghĩa nặng, Vô Tình liếc mắt đã nhận ra nét chữ của hắc, chỉ tiếc không thể hiểu rõ ý tứ, lúc đó mới nhớ đến Cố Tích Triều.

3. Chương 3

“Chuyện này trên giang hồ kinh tâm động phách, người không thể không biết đến,” Thiết Thủ tự thuật xong, hộp một ngụm trà đã nguội lạnh, nhìn chăm chăm vào mắt Cố Tích Triều.

“Ta quả thật có nghe thấy,” Cố Tích Triều không dời ánh mắt, “Song các người bố trí nhiều người xung quanh ta, ta không lấy được nhiều tin tức, cũng không biết sự tình lại nghiêm trọng đến mức này.”

Thiết Thủ không hoàn toàn tin tưởng y. Cố Tích Triều võ công tuyệt đỉnh, suy nghĩ sâu sắc, tính toán tỉ mỉ, nếu muốn tránh tai mắt nhất định tránh được. Chẳng qua lúc này hắc không muốn tra cứu những việc nhỏ nhặt, liền hỏi: “Người thấy thế nào?”

“Không phải hắc làm,” Cố Tích Triều thanh âm không lớn nhưng ngữ khí lại kiên định vô cùng, không có chút hoài nghi.

“Hắc từng nói, nếu thiên hạ có một người hoàn toàn thấu hiểu hắc, người đó nhất định là người.” Thiết Thủ thở dài, “Mấy ngày nay ta đều phải liều mạng thuyết phục bản thân mới có thể không nghi ngờ hắc, nhưng người lại có thể khẳng định như vậy.”

“Hắc từng nói, ta là tri âm của hắc,” Cố Tích Triều nói bằng giọng nói vô cảm, “Ta không ủng hộ cách đối nhân xử thế của hắc, tuy nhiên cảm tạ hắc đã nhận ta làm tri âm.”

Không ai có thể hối hận đã làm bằng hữu của Thích Thiệu Thương. Trong vụ án Nghịch Thủy hàn, hắc trốn chạy khỏi thiên lý truy sát, dọc đường đi gió tanh mưa máu, vô số người vì hắc bị liên lụy. Vậy nhưng những người này đều không trách hắc, lại còn dốc sức giúp hắc, bởi hắc xứng đáng được như vậy. Sau có người hỏi qua Hách Liên Xuân Thủy, tên Tiểu Yêu này gật đầu lại lắc đầu, “Ta cũng không phải vì có thể cùng Hồng Lệ gần nhau mà nói tốt cho hắc. Người này có thể làm ta cam tâm tình nguyện vì hắc mà xông vào địa ngục. Không ai có thể đã là bằng hữu mà hạ thủ giết hắc. Thiết Thủ từng là kẻ thù của hắc, lại chịu từ quan giúp hắc. Lưu Độc Phong vốn là bộ đầu đi bắt hắc, cuối cùng lại liều mạng cứu hắc. Mạnh Hữu Uy căn bản không dám cùng hắc đối địch. Du Thiên Long dù khuất phục Cố Tích Triều cũng thả hắc đi. Cao Phong Lượng dù đắc tội với Lôi gia cũng không nỡ dùng Ngũ Quỷ Khai Sơn với hắc. Ta là tình địch của hắc, cũng chưa từng nghĩ qua sẽ giết hắc hại hắc.” Ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Ta rất phục Cố Tích Triều, cùng Thích Thiệu Thương xưng huynh gọi đệ lại có thể giết hắc không chút lưu tình, người này nếu có cơ hội, hắc là một đời kiêu hùng!”

“Người thấy thế nào?” Thiết Thủ vẫn truy vấn, lần này không hỏi Thích Thiệu Thương có phải là hung thủ hay không, mà là hỏi y về câu văn trên mảnh vải kia.

Cố Tích Triều hỏi lại: “Thần Hầu phủ có bị tập kích qua chưa?”

Thiết Thủ sững sốt, suy tư một lát rồi nói: “Chưa từng.”

“Người nói thật?”

“Ta nói thật, chưa từng.”

Cố Tích Triều mi mắt mở ra rồi khép lại, Thiết Thủ cũng không quấy rầy y, để y suy nghĩ.

Hồi lâu, Cố Tích Triều trong mắt chợt loé hào quang, cất giọng: “Thiết Nhị gia, sau vụ án Nghịch Thuỷ Hàn, người từng từ quan đến Liên Vân trại, không biết là tại vì sao?”

Thiết Thủ trong lòng biết y lúc này hỏi vậy, tất có thâm ý, cũng không giấu diếm, nói thẳng: “Ta cũng không biết. Sau trận truy sát, quan có, tặc có, vì một chút hư vinh mà tử thương vô số. Thân là bộ đầu đi bắt người, lại bị triều đình quan chức hãm hại, kết quả đi cứu trợ sơn phỉ. Thích Thiệu Thương là phản tặc, lại được Hoàng Thượng phong là “Hộ quốc sơn trại”. Đến phút cuối, Thích Thiệu Thương chán nản ngay cả thù cũng không muốn báo, ta lại chán ghét quan trường nên đi làm tên dẫn đầu một đám thổ phỉ! Buồn cười, quả là buồn cười.”

Cố Tích Triều không để tâm đến những lời cảm thán của hắn, chỉ hỏi: “Người vừa nói, tất cả chuyện này là vì một chút hư vinh, lại không biết nguồn gốc xuất phát từ đâu?”

Thiết Thủ quái lạ: “Người cũng không biết?”

Cố Tích Triều đứng dậy, từ từ hướng mắt ra ngoài cửa sổ nhìn về áng mây phiêu dạt, đáp: “Ta không biết. Phó thừa tướng chính là muốn ta giết người đoạt kiếm, trong kiếm có gì bí mật ta không được biết. Sau lại hiểu được, trận truy sát này đều không phải để “tiêu diệt” ai, mà chỉ vì cái ẩn tình trong thanh kiếm. Ta liền cố ý xem như không biết. Thích Thiệu Thương vốn là một Đại trại chủ tốt, chỉ vì bí mật này mà lâm vào thế thập tử nhất sinh. Ta nếu biết việc này, tương lai cũng sẽ có một ngày bị hạ sát.”

“Người quả nhiên khôn ngoan hơn người,” Thiết Thủ nói, “Thích Thiệu Thương sau cùng ta uống rượu đã nói, hẳn vì một trang bí mật không đáng mà bị truy sát, người vì một trang bí mật bản thân còn không rõ mà thiên lý truy sát hắn, chỉ sợ chưa kịp ăn mừng đã bị hạng người qua cầu rút ván bán đứng.”

“Người vô học còn hiểu rõ đạo lý đó, ta cư nhiên minh bạch,” Cố Tích Triều quay lại nhìn hắn, “Hiện tại ta muốn biết cái bí mật đó là gì.”

“Bị tập kích không phải chỉ có kẻ thù của Thích Thiệu Thương. Lôi Quyển, vợ chồng Hách Liên, Đường Kháng, bọn họ không những không phải kẻ thù, trái lại còn là bằng hữu của hắn,” Cố Tích Triều suy ngẫm một chút, lại nói, “Ta là kẻ cùng hắn mang huyết hải thâm thù, nhưng không bị đánh lén. Tất cả chuyện này chỉ có thể nói rõ một việc.”

Thiết Thủ không hỏi. Hắn biết Cố Tích Triều nếu thấy cần chắc chắn sẽ nói ra.

Cố Tích Triều ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Toàn bộ người chết, người bị tập kích, đều đã từng tham dự vào trận chiến năm đó, đều có khả năng biết trong kiếm có một bí mật. Ta không bị lôi vào, cũng là do không biết bí mật này.”

“Thần Hầu phủ không chỉ biết bí mật, thậm chí Thích Thiệu Thương khi xưa có thể bình định một cõi là do thông qua Thần Hầu phủ đem hết tất cả báo cho triều đình. Vì sao chúng ta cũng không bị tập kích?” Thiết Thủ truy vấn.

“Bởi vì Thần Hầu phủ sẽ không lợi dụng bí mật này,” Cố Tích Triều mỉm cười nói, “Nếu ta năm đó biết trong kiếm của Thích Thiệu Thương có huyết thư của Thái Tử Thái Phó, tất sẽ không động thủ giết hắn, ngược lại sẽ khuyên hắn dùng cái này mưu phản tiêu diệt thiên hạ. Bí mật này đối với kẻ không có dã tâm như hắn quả vô dụng, với ta lại là một vật báu không dễ có.”

“Ý của người là, có người muốn lợi dụng huyết thư của Thái Tử để tạo phản, muốn truy tìm tung tích huyết thư để đại khai sát giới?” Thiết Thủ cả kinh.

“Huyết thư ở đâu?” Cố Tích Triều ánh mắt sắc bén dõi theo Thiết Thủ, khiến hắn ngay lập tức muốn khai ra hết, cuối cùng nhờ nội công thâm hậu, sau khi run sợ liền ổn định tinh thần, trầm giọng nói: “Lòng người đã muốn cướp lấy thiên hạ, ta sao có thể nói ra?”

“Không cần người nói cho ta biết, huyết thư vốn ở ngay bên trong Thần Hầu phủ,” Cố Tích Triều thu hồi ánh mắt, cười lạnh, “Nhưng Gia Cát thần hầu không có chí lớn, chỉ mong trời yên bể lặng, sớm đã hủy đi huyết thư, phòng ta lập mưu gây rối.”

Thiết Thủ không nói, Cố Tích Triều tuy chỉ phỏng đoán nhưng lại không có nửa phần sai.

“Bây giờ ta nói, người không ngốc, hẳn đoán được hung thủ là ai.” Cố Tích Triều nói tiếp những lời này, sau đó im bặt, chỉ cúi đầu, không thể đoán ý đang có tâm sự gì.

4. Chương 4

Năm đó thiên lý truy sát bắt đầu từ việc triều đình phái quân trừ khử Liên Vân trại tội phản nghịch, sau đến các kẻ khác trong giang hồ, tới Bồ Thần ra tay, rồi Hoàng Thượng trực tiếp phái quan chức, cuối cùng toàn bộ lực lượng quân đội hùng hậu ở biên ải đều được huy động. Quy mô như vậy, hiển nhiên không chỉ đơn giản là để trừ khử sơn tặc.

Sự tình càng về sau càng nằm ngoài tầm kiểm soát. Cố Tích Triều vốn chỉ chủ trì trận thiên lý truy sát này, chặn đường sống của Thích Thiệu Thương, không ngờ cuối cùng lại thành ra y là tên chủ mưu! Cố Tích Triều biết mình đường đường chính chính được Tể Tướng phong làm quân tiên phong diệt loạn tặc, lòng còn đang âm thầm tìm hiểu thủ dụ và con dấu, không ngờ sự việc đột nhiên lại biến chuyển như vậy! Y vốn thông minh khôn ngoan hơn người, đoán trước việc này tất có một đại bí mật y không nên biết, liền khẳng định nói mình chỉ phụng mệnh tướng gia truy sát Thích Thiệu Thương, những chuyện khác đều không biết đến.

Cố Tích Triều nghĩ đến việc này, Thiết Thủ cũng nghĩ tới. Có thể khiến Phó thừa tướng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, lại đem trách nhiệm đổ hết lên đầu con rể, trong thiên hạ chỉ có một người.

Hoàng Thượng.

Năm đó Thích Thiệu Thương biết được nguyên do sau cùng của thiên lý truy sát, đã nhờ Vô Tình đem tất cả trao cho Gia Cát tiên sinh, sau đó tiên sinh sẽ ra hiệu ngầm cho Hoàng Thượng. Thích Thiệu Thương xem ra đã đem đại bí mật nói cho vô lâm đồng đạo. Nếu hắn chết, bí mật này sẽ lưu truyền trong thiên hạ. Nếu Hoàng Thượng ngừng truy sát, giữ lại cái mạng của hắn, đợi sau này gom hết bọn họ diệt cỏ tận gốc, mới có thể xác thực thiên hạ không còn kẻ nào biết.

Năm xưa Thái Phó Thái Tử sớm đã qua đời, Sở Tương Ngọc cũng chết, Thích Thiệu Thương theo ý nguyện, đặt huyết thư bên trong chuôi Thanh Long kiếm, không khơi lên sóng gió triều đình. Phó Tông Thư ngẫu nhiên biết được, liền động tâm tư, năm đó đồng lõa với Thái Kinh bức vua thoái vị. Mấy năm nay Hoàng Thượng đối với Thái Kinh thập phần tín nhiệm, còn có ý làm lễ tấn phong, Phó tướng gia làm sao khiến Thái Kinh phản bội? Dứt khoát là thuyết phục Thái Kinh đoạt huyết thư để uy hiếp Hoàng Thượng, mưu đồ tạo phản! Chỉ là không ngờ tới, hắn và Thái Kinh vừa manh động, Hoàng Thượng đã nghe phong thanh. Trận này âm mưu đoạt kiếm, cuối cùng lại diễn ra hoàn toàn trái ngược so với dự tính.

Hoàng Thượng mặc dù lắm cảm hồ đồ, nhưng lại muốn để lại tiếng tốt về sau, làm sao có thể yên tâm đem đại bí mật này đặt vào tay kẻ khác. Hắn nể trọng Gia Cát tiên sinh, lòng nghĩ Gia Cát Thần Hầu trung thành đến mù quáng, sẽ không dùng bí mật này uy hiếp hắn. Chỉ có kẻ được xưng Thần Long đứng đầu sơn tặc Thích Thiệu Thương, ngày xưa là nhân vật chính trong vụ án Nghịch Thủy Hàn, là đại hiệp trong lòng giang hồ nhân sĩ, khó bảo đảm không có một ngày sẽ tung ra bí mật phá hủy thanh danh của hắn.

Hoàng Thượng nhìn mấy năm nay, xem ra gió êm sóng lặng, thế nhân đã bắt đầu quên lãng chuyện xưa, liền trăm phương ngàn kế âm mưu giết hết những kẻ có khả năng biết bí mật này

“Một khi đã như vậy, sao lại bỏ qua người?” Thiết Thủ cảm thấy khó hiểu, “Ngay cả chủ khách trấn Nam Yên cùng Ngô Song Chúc chỉ liên quan chút ít đều bị giết. Cho dù người có khẳng khẳng không biết chuyện gì, những người kia làm sao yên tâm tha cho người con đường sống?”

“Bởi vì,” Cố Tích Triều cười, tà khí bao trùm, “Ta chính là hung thủ.”

Tuy là Hoàng Thượng hạ lệnh, nhưng phải có một cao thủ đến chấp hành. Người này phải hiểu Thích Thiệu Thương, nắm rõ kiếm pháp của hắn, tường tận các mối quan hệ của hắn, nếu không sao có thể giả mạo Thích Thiệu Thương giết người?

Thiết Thủ trong một thoáng không thể hiểu hết những lời của Cố Tích Triều, sau khi nghe xong lại thất kinh không nói nên lời. Cố Tích Triều cứ cười lạnh, nhặt mảnh vải giơ lên trước mặt hắn: “Người không hỏi Thích Thiệu Thương đã chạy đi đâu sao? Hắn sao phải để lại mảnh vải này, viết những chữ này, thật ra có ý gì?”

Cố Tích Triều cẩn thận gấp nhỏ mảnh vải, cất vào trong ngực áo: “Nói cho người biết, những chữ trên đó căn bản một chút ý nghĩa cũng không có. Lúc Thích Thiệu Thương viết những chữ này, bút pháp hỗn loạn, ắt là bị trọng thương sắp chết, làm sao có thời giờ viết ra ám hiệu? Hắn cố ý viết những chữ vô nghĩa đó, chính là muốn bọn người tìm người có thể đọc những chữ đó.”

Thiết Thủ rung mình, sắc mặt trở nên xanh mét: “Hắn là ám chỉ, người có thể đọc những chữ vô nghĩa này chính là hung thủ!”

“Người đã nói rồi, người có thể hiểu được ý nghĩa của mảnh vải này, chỉ có ta.”

Thiết Thủ tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên, đôi mắt ngày thường ôn hòa từ bi nay loé lên tia sát bén, nhìn chằm chằm Cố Tích Triều như muốn dùng ánh mắt đâm chết y. Sau một lúc thở ra thật mạnh, thả lỏng nắm tay, thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng ngồi trở lại ghế, thậm chí còn châm cho mình một ly trà, chậm rãi uống.

Cố Tích Triều đang yên lặng quan sát Thiết Thủ, mắt có vẻ đắm chiêu, lại chứng kiến hắn như vậy, không che đậy nhếch miệng cười.

“Quả nhiên không hổ danh Thiết Nhị gia, tâm tư sâu sắc nhất trong Tứ Đại Danh Bộ, nghe được tin động trời như vậy có thể nhịn được không tức giận,” Cố Tích Triều sợ Thiết Thủ tiêu tan cơn giận, đổ thêm dầu vào lửa, “Uống cho Thích Thiệu Thương xem người là bằng hữu tốt nhất, xem ra hắn lại nhìn lầm người.”

“Nói đi,” giọng Thiết Thủ rất bình tĩnh, không giận không oán, “Chờ người nói xong hết, ta sẽ quyết định có nên tức giận hay không.”

Cố Tích Triều mở to mắt, tuy mặt toát lên vẻ đùa cợt, nhưng cũng không giấu nổi tia kinh ngạc.

“Người nói Thích Thiệu Thương xem ta là bằng hữu tốt nhất,” Thiết Thủ trầm giọng nói, “Bằng hữu tất thường hàn huyên tâm sự. Ta cùng hắn đã từng trò chuyện về người.”

“Xin lắng tai nghe.”

“Hắn nói, thật đáng tiếc cho người. Mỗi khi người nói dối luôn làm người ta thành tâm tin tưởng, thực hư thế nào khó ai xác định được. Nguyên nhân là vì người luôn mở đầu bằng cách thù dặt sự tình xung quanh những lời dối trá không chút sơ hở, có nói thật cũng chỉ nói một nửa” Thiết Thủ thoáng liếc y, “Cho nên hắn nói với ta, nếu ngày nào đó nghe những lời người nói, nhất định phải nghe cho bằng hết, nếu không sẽ rơi vào ma trận của người.”

“Hắn lại nói những lời này với người,” Cố Tích Triều vẽ mĩa mai càng rõ rệt, “Làm bộ đầu quả khiến con người ta trở nên nhàm chán.”

Thiết Thủ im lặng, không ngừng theo dõi ánh mắt của y, chỉ cảm thấy trong mắt y lộ vẻ đau đớn, tay âm thầm nắm chặt.

“Ta đương nhiên là hung thủ,” Cố Tích Triều tránh ánh mắt Thiết Thủ, đưa tay rót thêm nước rồi đun trà, không nhanh không chậm nói: “Năm đó ta ám sát Thích Thiệu Thương một lần, cuối cùng không thành

công. Ta từng bước từng bước dần thân vào sai lầm, thiên lý truy sát hấn, đến cuối cùng mất hết danh dự. Nếu nói ta hận hấn, đương nhiên trên đời hận nhất người của hấn.”

Y đứng lên, khoanh tay hướng về cửa sổ, nhìn gió thổi mây bay, thở dài: “Ta tài hoa phong lưu, anh tuấn kiệt xuất, võ công cái thế, mang tâm nguyện tận lực báo quốc, lại bị hấn đưa đến làm trại chủ một đám giặc cỏ, sao có thể không hận hấn đến tận xương tủy? Sau một trận truy sát, thế nhân xem ta là hạng dê tiện vô sỉ, lại khinh thường thủ đoạn ta có cao tới đâu cũng không làm gì được hấn. Những điều này ta có thể quên được hay sao?”

Thiết Thủ nhìn vào ấm trà trên bếp, thấy khói lượn lơ bay lên, liền đưa tay nhắc xuống, nhẹ nhàng rót đầy một ly. Nước trà hơi cao hơn miệng chén, nhưng lại không tràn ra ngoài, quả nhiên là trà ngon thượng hạng.

Cổ Tích Triều không cản hấn, cười lạnh vài tiếng, nói tiếp: “Ta chờ nhiều năm như vậy, chính là muốn nắm bắt cơ hội này, chờ thế nhân quên đi chuyện xưa, chờ Thích Thiếu Thương không còn đề phòng ta, chờ tướng gia cho ta một cơ hội tốt!”

Y cất tiếng cười không dứt, nét mặt hưng phấn, cao giọng nói: “Trước sai người vào Lôi gia trang gây rối, dụ Lôi Quyển ra ngoài. Võ công hấn dù thâm hậu, nhưng chỉ có một mình. Ta lại không thèm lấy cái mạng con của hấn, chỉ cần hấn mang trọng thương là có thể dụ Thích Thiếu Thương ra mặt.”

Thiết Thủ rút cục mở miệng: “Người trong thiên hạ ai ai cũng biết Thích Thiếu Thương cùng Lôi đường chủ tình sâu nghĩa nặng. Người không giết mà chỉ khiến người bị thương, giỏi lắm.”

Cổ Tích Triều ngừng lại, ánh mắt xa xăm, như đang hồi tưởng lại quá khứ: “Thích Thiếu Thương không thể giữ lại. Người này chỉ cần một cơ hội nhỏ sẽ không buông xuôi. Cách đối phó với hấn nhất định chỉ có thể là giết chết,” y nâng tay phải của mình lên, “Ngọc Toái Chưởng xuất ra, chưa có kẻ nào sống sót, chỉ có hấn là ngoại lệ. Có điều, ngoại lệ chỉ ngoại lệ một lần thôi.”

Thiết Thủ nhớ đến mảnh vải nhuộm máu kia, cất tiếng thảm thiết: “Hấn từng chịu qua Ngọc Toái Chưởng của người, cho dù võ công cao cường không chết, cơ thể vài phần hấn đã chịu thương tổn, yếu hơn rất nhiều, tất không chịu được một chưởng lần này.”

Cổ Tích Triều mân mê tay phải của mình, đếm từng đường vân: “Cho nên, người chết đầu tiên là Thích Thiếu Thương.”

Thiết Thủ nheo mắt mỉm cười khiêu khích, tay vẫn không chuyển động, chỉ có một giọt trà lặng lẽ rơi trên vạt áo: “Hấn đã chết?”

“Thích Thiếu Thương không chết, lại có thể ngồi yên để ta tự tung tự tác hay sao?”

Thiết Thủ đến giờ đã không thể bình tĩnh được nữa, rốt cuộc tin những lời của Cổ Tích Triều. Lúc chuyện này xảy ra, Tứ Đại Danh Bộ ngậm im lặng, không nhắc cũng không nghĩ đến trường hợp này. Người đó không nên chết, không thể chết, sẽ không chết.

Chỉ là, nếu Thích Thiếu Thương còn sống, một anh hào không chịu sự bất bình như hấn, sao có thể để mặc giang hồ gió tanh mưa máu?

“Thích Thiếu Thương vừa chết, để lại Thanh Long kiếm. Không ai dám nghĩ đến việc dùng Thanh Long kiếm giết người, nhưng kẻ sát nhân dùng Thanh Long kiếm không hấn là Thích Thiếu Thương.”

Thiết Thủ tay siết chặt, nét mặt hiền hậu, âm áp, kiểm hãm cánh tay sắt của mình, nơi mạch máu hơi lồi ra: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Cổ Tích Triều cười như điên như dại, “Thiên hạ thấy những cái chết giống nhau, nghĩ rằng Thích Thiếu Thương nay là Độc Long cuồng loạn. Ngay sau đó ta ra tay, một chưởng lấy đi mạng hấn.”

“Người thành đại hiệp cứu vớt muôn dân trong lúc nguy cấp, thậm chí sẽ có kẻ liên tưởng đến sự việc nhiều năm trước khi người thiên lý truy sát, nói rằng người sớm đã phát hiện bản chất thật sự của Thích Thiếu Thương, nhưng Thần Hẫu phủ đã cạy quyền thế đổi trắng thay đen không rõ phải trái,” Thiết Thủ cười lạnh. Nụ cười trên mặt Thiết Thủ, dù là trấn tĩnh nhưng Cổ Tích Triều cũng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

“Cho nên tuy rằng người chết rất nhiều, nhưng những người sống sót là Lôi Quyển và vợ chồng Hách Liên, đối với Thích Thiều Thương quan hệ rất tốt, hẳn dù diên cuồng thế nào cũng không giết bọn họ,” Cố Tích Triều né tránh ánh mắt Thiết Thủ, “Chỉ là việc này truyền ra, Lôi Gia trang và gia tộc Hách Liên đều phải liên lụy, không tránh khỏi tội bao che hung thủ.”

“Trên giang hồ có Lôi gia trang, trong triều có gia tộc Hách liên, tất cả đều là kẻ thù của ngươi. Nhưng đơn thuần đối phó với ba người Lôi Quyển và vợ chồng Hách Liên, đâu thể so sánh với việc khai trừ toàn bộ Lôi gia trang và gia tộc Hách Liên?” Thiết Thủ chưa chút nói. Âm mưu này, thật sự hoàn mỹ.

Thái Kinh sớm bị Kim Vũ Lâu xem là cái gai trong mắt, hẳn hận Thích Thiều Thương thấu xương, chuyện này vua dân đều biết. Được Hoàng Thượng hạ lệnh, hẳn chắc chắn sẽ nắm lấy cơ hội này diệt gọn thế lực đối địch. Cố Tích Triều cùng Thích Thiều Thương có tư thù riêng, để y ra mặt giết người, nếu thành sẽ quyết định được đại cục, nếu bại thì bản thân y là kẻ bị thương. Đây không phải là diệu kế hay sao?

Cố Tích Triều mỉm cười, ngồi đối diện Thiết Thủ, cũng châm cho mình một tách trà, bình tĩnh nói: “Đúng là như vậy.”

“Đúng là như vậy?” Thiết Thủ nhìn trả lại y, “Ta đây suy nghĩ nông cạn, cũng có thể đoán sự tình không đơn giản như vậy.”

Cố Tích Triều nhún mày: “Sao?”

Thiết Thủ, trong tay cầm tách trà đã nguội từ lâu, đưa lên môi hớp một ngụm: “Lời ngươi nói tưởng như hoàn hảo, nhưng lại có một sơ hở.”

“Sơ hở?” Cố Tích Triều đánh mất nụ cười, nét mặt đông cứng: “Sơ hở chỗ nào?”

“Thích Thiều Thương,” Thiết Thủ nhẹ nhàng đặt tách trà lên bàn, “Hắn ở đâu?”

Khâu cuối cùng trong toàn bộ kế hoạch này, chính là Cố Tích Triều “thay trời hành đạo” giết tên “đầu sỏ hung tàn” Thích Thiều Thương. Chỉ là cho đến thời điểm này, Cố Tích Triều ngồi ở nhà uống trà, còn Thích Thiều Thương, bất luận sống hay chết, đều không có tin tức.

“Đúng, hắn ở nơi nào đây?” Cố Tích Triều mi mắt khẽ lay động, như đang đau khổ suy tư.

“Còn nữa, tuy nói ra có hơi kì lạ: kẻ ác thường nghĩ mình đã toàn thắng, chủ động nói ra âm mưu, tạo cơ hội cho người tốt phản công,” Thiết Thủ tựa mặt hồ phẳng lặng, bàn tay đang nắm chặt dần thả lỏng, “Nhưng Cố công tử ngươi không phải phường ngu dốt, sao lại khai ra toàn bộ âm mưu này?”

“Ta không thể đánh thắng thuộc hạ của Thiết Nhị gia, phải không?” Cố Tích Triều nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ màng, “Ta đã đánh cược.”

Thiết Thủ không hỏi y đánh cược gì. Hung thủ có thể là Cố Tích Triều, có thể không phải y. Câu chuyện không giải đáp được thắc mắc trong lòng hắn, Thiết Thủ không muốn ra tay thiếu suy nghĩ.

“Nếu y đã nói, nhất định phải bắt y nói cho bằng hết,” Thiết Thủ nhớ đến Thích Thiều Thương khi say rượu, mơ màng nói với chính mình về Cố Tích Triều, “Hắn rất thích nói một nửa giữ lại một nửa, cho nên thường bị người khác hiểu lầm.” Thích Thiều Thương lúc nói như vậy, ánh mắt mơ màng còn tim đập mạnh và loạn nhịp, thật giống với Cố Tích Triều lúc này!

“Ta đánh cược ngươi có giết ta hay không,” Cố Tích Triều bỗng thu hồi ánh mắt mơ màng, trở lại dáng vẻ thư thái, “Ta đánh cược Thích Thiều Thương cuối cùng có lựa chọn đúng hay không.”

5. Chương 5

Thiết Thủ theo Cố Tích Triều vào trong, hô hấp chợt trở nên hỗn loạn, hai tay theo thời gian nắm chặt lại thả lỏng, mắt đã ngẩn lệ. Cho đến giờ phút này, hắn đều cố gắng không nghĩ rằng y có thể làm chuyện này.

Cho dù Cố Tích Triều có nói gì đi nữa, hấn vẫn ôm hy vọng. Nhưng khi nhìn thấy bóng người trước mặt, hy vọng đó hoàn toàn tan biến.

Thích Thiếu Thương đang nằm ở trên giường, đắp chăn trắng toát, nhìn qua thật giống đang ngủ. Chỉ là không có chút hơi thở.

Cố Tích Triều cắn chặt răng, kéo chăn lên, quay đầu nhìn Thiết Thủ: “Thiết Nhị gia, người đến xem hấn vì sao mà chết.”

Thích Thiếu Thương trên người vết thương không nhiều, nhưng trước ngực dường như bị sập. Thiết Thủ đưa tay sờ, thấy mềm nhũn, đoán được ngay xương ngực sườn đều bị nát vụn.

Ngọc Toái Chưởng.

Ngọc Toái Chưởng của Cố Tích Triều.

“Ta nghe nói, Thái tướng gia (Thái Kinh) hạ lệnh,” Thiết Thủ thở mạnh vài lần, sau nhẹ nhàng kéo tấm chăn trắng lên người Thích Thiếu Thương, “Nếu giết được Thích Thiếu Thương, sẽ có được Kim Phong Tế Vũ Lâu.”

Cố Tích Triều thản nhiên nói: “Không sai.”

“Thiên Hạ Đệ Thất từng thử giết Thích Thiếu Thương đoạt lâu, cuối cùng thất bại thảm hại,” Thiết Thủ trầm giọng nói, “Văn gia hận Thích Thiếu Thương, hận Lô gia, cũng hận Thần Hầu Phủ chúng ta.”

Cố Tích Triều không nói lời nào, trong mắt lại lóe lên một ánh sáng kì lạ.

Thiết Thủ nói tiếp: “Ta năm đó bị thương, được Mông lão gia tử bọn hấn giúp đỡ. Ta còn nhớ rõ Vi Áp Mao chết như thế nào trong tay Văn Trương, toàn thân xương cốt vỡ vụn, xác chết mềm nhũn.”

“Thiên Hạ Đệ Thất đã chết rồi,” Cố Tích Triều giọng nói lạnh lùng, khuôn mặt vô cảm, không thể đoán được hấn đang nghĩ gì.

“Văn Tuyết Ngạn cũng đã chết, nhưng Văn gia vẫn còn những người khác, hướng chi,” Thiết Thủ dừng lại một chút, “Thiên Hạ Đệ Thất không trực tiếp học được võ công từ Văn Trương, mà học từ huynh đệ tử muội của hấn.”

“Văn Tuyền Hán.”

“E rằng là Văn Tuyết Ngưng,” Thiết Thủ nhẹ nhàng thở dài. Văn Tuyết Ngưng là muội muội ruột của Văn Tuyết Ngạn. Người của Văn gia trước nay xem thường Thiên Hạ Đệ Thất, nhưng cô muội muội này đối với hấn có chút yêu thương, ắt sẽ trả thù cho hấn.

“Có thể,” Cố Tích Triều lo nghĩ, bỗng nở nụ cười, nhưng chỉ cười một chút rồi thu lại ngay, “Thích Thiếu Thương nhiều lần vì hồng nhan gặp rắc rối, nhưng đến giờ đều không học được bài học. Nếu quả thực tướng gia thực sự phái Văn tiểu thư tới giết Thích Thiếu Thương, đây cũng là một diệu kế.”

“Nếu?”

“Nếu,” Cố Tích Triều nhấn mạnh chữ này, cười lạnh nói, “Nam nhân đều không muốn tin tưởng vào năng lực của nữ nhân, tướng gia cũng vậy. Thích Thiếu Thương tự phụ mang danh đại hiệp, không tổn thương nữ nhân. Nếu kẻ ra tay giết hấn là Văn tiểu thư, hấn bất kể thế nào cũng sẽ không phản kích.”

“Phản kích? Thích Thiếu Thương nếu sau đó phản kích, húng thủ tất tránh không được,” Thiết Thủ ngẩng đầu nhìn về phía Cố Tích Triều, “Văn Tuyền Hán hiện ở đâu?”

“Chết mất xác,” Cố Tích Triều như thể y là kẻ vô can, khẩu khí thản nhiên, “Ước chừng sẽ mất bốn ngày.”

Thiết Thủ không muốn hỏi ước chừng mất bốn ngày là có ý gì. Thủ đoạn của Cố Tích Triều, y tất biết rõ.

Bốn ngày, cũng đủ để hấn hỏi Cố Tích Triều hết thấy những điều hấn muốn biết.

Cho nên hiện tại, Thiết Thủ chỉ muốn biết quyết định sau cùng của Cố Tích Triều.

“Ta đã quyết định,” Cố Tích Triều nhẹ giọng nói, tay mơn trớn mép tóc Thích Thiếu Thương, giống như sợ hấn bồng tỉnh, “Xin Thiết Nhị gia ra ngoài đợi một lát.”

“Để lại mảnh vải này,” sau khi nghe tiếng Thiết Thủ đóng cửa lại, y lấy mảnh vải nhuộm máu từ trong lòng ra, nhẹ nhàng vuốt phẳng, “Người đang lo lắng cái gì? Chẳng lẽ ta sẽ để mặc người muốn chết là chết sao? Thích Thiếu Thương, người quả nhiên là thiên hạ đệ nhất ngốc nghếch.”

Y cười đến khi trong mắt loé lên tia sáng: “Người chết, trên đời này không còn ai khiến ta dè chừng, cũng không còn ai có thể không chế ta, ta nhân cơ hội này khai triển mưu đồ, người sao lại học đòi dám nử tử nông thôn mang cái chết ra hăm dọa ta?”

Ngón tay của y thon dài, vô thức vẽ theo đường chân mày của Thích Thiếu Thương. Chân mày hấn đen như đêm tối, chéch như kiếm, nét rõ ràng sáng sủa. Cố Tích Triều tiếp tục vẽ lên chân mày, tựa hồ muốn ghi khắc hình dáng ấy vào tâm trí: “Người thật sự tin tưởng Thiết Thủ. Người bảo hấn nghe ta nói, ngầm ra ý hấn không cần vội vã giết ta. Người hiểu rõ Tứ Đại Danh Bộ rất thận trọng, rất có thể thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Người cũng từng tin tưởng ta như vậy, rốt cục bị phản bội, bây giờ người vẫn có thể yên tâm sao?”

“Ta tất không thể ỷ lại bình thường, ta nhất định phải làm mưa làm gió,” Cố Tích Triều nhìn đôi mắt sẽ không bao giờ mở ra nữa, “Người từng xưng bá một phương, hào hùng vĩ đại, nay phải làm cánh chim bị trói đầu khổ không được vỗ cánh bay cao. Người có thể vì người vì tình vì nghĩa bị lời hứa trói buộc. Người cho rằng ta cũng vậy sao?”

“Ta sẽ không, ta tuyệt đối không,” Cố Tích Triều ánh mắt ngày càng sáng, lấy ngón tay chọc chọc hai má Thích Thiếu Thương. Trước kia y cũng muốn làm thế, chỉ là không có cơ hội, “Ta muốn khuấy đảo thiên hạ cho long trời lở đất.”

“Nếu như không có người thì tốt rồi,” y thở dài, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Thích Thiếu Thương, “Không có người thì tốt rồi.”

Hôm đó, Thích Thiếu Thương người đâm máu đột nhiên xông vào Tích Tĩnh Tiểu Cư, chỉ thốt lên ba chữ “Văn Tuy Hấn” liền ngã gục, bất tỉnh nhân sự. Y dìu hấn vào phòng trong, giúp hấn rửa sạch vết thương, trông coi chăm sóc năm ngày bốn đêm.

Đêm thứ năm, Thích Thiếu Thương mở mắt ra, nhìn hấn cười.

“Có gì buồn cười,” Cố Tích Triều trừng đôi mắt đỏ hoe nhìn hấn, “Hiện tại mạng của người đang nằm trong tay ta...”

“Buồn cười làm sao,” Thích Thiếu Thương không đợi y nói xong, nhìn dáng vẻ uy hiếp của y, tươi cười, “Không ngờ trước khi chết, việc ta muốn làm nhất là đi gặp người.”

Cố Tích Triều biết người của Thần Hâu Phủ sớm biết hành tung của mình, cũng biết Thích Thiếu Thương ngẫu nhiên lại muốn đến nơi này.

Thích Thiếu Thương thường đến vào lúc nửa đêm. Hấn sẽ đứng ở ngoài thật lâu, rồi lặng lẽ xoay người rời đi.

Lúc hấn đứng bên ngoài, Cố Tích Triều mở to mắt nhìn lên trần nhà, nghe âm thanh hơi nước ngưng kết chậm rãi rơi ngoài cửa sổ.

Có một ngày, Thích Thiếu Thương rốt cục vào sân. Cố Tích Triều ngừng thở lắng nghe tiếng bước chân, lòng có chút chờ đợi, kết quả bản thân trông mong cái gì y cũng không rõ.

Tiếng bước chân của Thích Thiếu Thương đi thông thả vài vòng trong sân, rồi phi thân lên nóc nhà.

Hấn ở trên đó uống rượu ngắm trăng.

Trời rạng sáng, khi Thích Thiếu Thương rời đi, Cố Tích Triều ngồi ở trên giường mới nhớ ra, ngày nào đó nhiều năm trước, y cùng Thích Thiếu Thương ở Kỳ Đình tửu quán ngắm trăng uống rượu hàn huyên.

Y chợt nhớ mình từng hỏi Thích Thiếu Thương: “Nếu ngày mai người chết, người muốn làm việc gì nhất?”

“Chuyện này, không thực sự thấy cái chết trước mắt, không thể nói chính xác.”

Thích Thiếu Thương trước mặt y tái nhợt như một tờ giấy, lại cười bất chấp sống chết, “Hiện tại người đã biết đáp án rồi.”

Cố Tích Triều đã kiểm tra vết thương của hắn. Miếng vết thương như vậy, cho dù là thần y Lại Dược Nhi tái thể cũng cứu không được.

Vì lẽ gì phải làm khổ mình. Nhiều năm trôi qua như vậy, y biết hắn đứng ở bên ngoài, hắn biết y bên trong không ngủ, nhưng không ai đụng tới cánh cửa kia.

Chỉ là một tấm ván mỏng như vậy, đựng nhẹ một cái liền có thể mở cửa mà không gây ra động tĩnh gì.

“Ta không thể,” Thích Thiếu Thương tựa hồ biết y đang suy nghĩ gì, “Ta không thể đi gõ cửa nhà người. Ta không thể tha thứ cho người, cũng không thể tha thứ cho chính mình.”

Ta cũng không thể. Ta có kiêu ngạo của ta. Ta biết người sẽ không tha thứ cho ta, càng không thể tha thứ cho chính người.

“Người hối hận sao?” Thích Thiếu Thương nhẹ nhàng hỏi.

“Chưa từng.” Cố Tích Triều lặng lẽ đáp.

“Không có thì tốt,” Thích Thiếu Thương cười, má khắc hai lúm đồng tiền thật sâu. Cố Tích Triều giật mình, đã lâu lắm không thấy hắn cười như vậy, “Nếu người hối hận, ta sẽ không thể đem Kim Phong Tế Vũ Lâu phó thác cho người.”

“Người dựa vào cái gì mà nghĩ ta sẽ không lợi dụng lực lượng Kim Phong Tế Vũ Lâu đại náo thiên hạ?” Cố Tích Triều cười lạnh. Thích Thiếu Thương lúc đó đã mê man.

Con người này cố tình trốn tránh vấn đề, thực thông minh!

Bình minh khi Thích Thiếu Thương tỉnh lại, Cố Tích Triều đang trừng mắt nhìn hắn: “Ta muốn dùng Kim Phong Tế Vũ Lâu khuấy đảo nghiêng trời lệch đất, người có nghe rõ không!”

“Vậy thì tốt quá,” Thích Thiếu Thương cười điềm tĩnh, “Ta cũng muốn làm cho cái thiên hạ này đại loạn, đáng tiếc rằng người sẽ không làm vậy.”

“Người dựa vào cái gì?”

“Dựa vào việc ta hiểu Cố Tích Triều. Cố Tích Triều không phải dạng người cam chịu cho kẻ khác an bài, nếu có một cơ hội cho y đại triển quyền cước, tất sẽ khiến thế nhân phải kinh sợ,” Thích Thiếu Thương thôi cười, “Chỉ là y trước kia không có cơ hội này, sau lại có cơ hội, nhưng lại vấp phải sai lầm. Cố công tử không phải kẻ ngu dốt, sẽ không đi vào vết xe đổ.”

“Ta nói rồi, ta không làm chuyện trước kia đã từng hối hận.”

“Ta biết. Nếu người hối hận, ta mới lo lắng khi đem Kim Vũ Lâu giao cho người.” Cái gì là đúng, cái gì là sai, cái gì là chính, cái gì là tà? Ngày nay bấp bênh, thời buổi rối loạn, giang sơn xã tắc này giống như Kim Phong Tế Vũ Lâu đang chao đảo muốn sụp đổ, cái gọi là chính nghĩa nhân sĩ lại có thể ra tay cứu lấy thiên hạ? Chẳng thà đi đường kiếm lách, còn có một tia hy vọng. Cố Tích Triều lòng dạ ngoan độc, làm việc cực đoan, tin vào việc gì thì sẽ làm cho bằng được, ngược lại với kẻ chính đạo sẽ chịu khoanh tay bó gối.

“Người không sợ ta bán giang sơn Đại Tống?”

“Ta cùng triều đình Triệu gia vốn là kẻ thù,” Thích Thiếu Thương nở nụ cười. Trước khi chịu trói chân trói tay làm Kim Vũ Lâu chủ, trước khi làm Thần Long danh bộ, trước khi Liên Vân trại bị lật đổ, hắn vốn là một tên phản tặc nổi tiếng. Triều đình Triệu gia đã diệt trừ Liên Vân trại, khiến hắn cô độc như vậy. Hắn có thể trung thành với thiên hạ của Triệu gia hay không?

“Ta giết huynh đệ của người, người quên rồi sao?”

“Thích Thiều Thương ánh mắt thoáng bùng lên ngọn lửa: “Huyết hải thâm thù, vĩnh viễn không quên.” Tám chữ này dội bên tai Cố Tích Triều, đáy lòng y băng lạnh, miệng đắng chát. Huyết hải thâm thù, vĩnh viễn không quên... Trừ khi... trong chúng ta có một người chết đi.

“Ta không tha thứ cho ngươi, Cố Tích Triều,” Thích Thiều Thương ánh mắt như lửa, “Chỉ là ta không thể giết ngươi. Ta đã tin rằng ngươi sẽ hạnh phúc vui vẻ ở Liên Vân trại, ta cũng biết ta không hối hận đã dẫn ngươi vào sơn trại. Năm đó ta tha cho ngươi là vì không đành lòng, cũng không muốn giết ngươi.” Hắn luôn khâm phục tài hoa của Cố Tích Triều, hắn cũng luôn hy vọng Cố Tích Triều có thể phát huy năng lực ở Liên Vân trại, thậm chí hắn lại từng trách bản thân đã không đưa Cố Tích Triều gia nhập chính đạo.

Ước nguyện này của hắn, Cố Tích Triều sao lại không biết? Vậy nhưng, y đã nhiều lần ngỡ là nắm lấy cơ hội nhưng lại phạm phải sai lầm, cũng nhiều lần bị lợi dụng. Lúc này đây, cơ hội lại đến, y có nên nắm lấy hay không?

“Ta còn muốn hỏi, ngươi dựa vào cái gì mà dám đem Kim Vũ Lâu giao cho ta?

“Không dựa vào cái gì cả,” Thích Thiều Thương nhắm mắt cười nhẹ một tiếng, “Ta chỉ đánh cược thôi.”

Cố Tích Triều ngơ ngẩn nhìn Thích Thiều Thương lại mê man, ngồi ở bên giường chờ hắn tỉnh. Y còn rất nhiều điều muốn hỏi, y còn rất nhiều việc không rõ. Ngươi rốt cuộc là đang đánh cược cái gì? Ngươi dựa vào đâu mà cho rằng ta sẽ ngoan ngoãn tiếp nhận cục diện rối rắm rồi ngươi để lại?

Chỉ là, Thích Thiều Thương không tỉnh lại. Hắn ngủ mấy canh giờ, hơi thở ngày càng ngắn, khoảng cách giữa từng nhịp thở cũng ngày càng dài. Cố Tích Triều nhìn chăm chăm lồng ngực phập phồng của hắn, bắt giác khàn giọng đếm từng nhịp thở của hắn. Sau lần thứ sáu mươi chín, y ngơ ngác chờ đợi lần thứ bảy mươi, nhưng lần đó không bao giờ đến.

Ngươi thật dễ tiện, Thích Thiều Thương, như vậy đã chạy thoát rồi. Cố Tích Triều nhẹ nhàng xoa đôi mắt của hắn. Đôi mắt này thực sự khép lại mãi sao? Ngươi an tâm mà chết? Một chút vướng bận cũng không có? Ngươi thật sự rất dễ tiện.

Ngươi đến nơi này, lại không cho ta một chút cơ hội cứu sống ngươi.

Ngươi nghĩ rằng ta sẽ làm theo ý nguyện của ngươi, tiếp nhận Kim Vũ Lâu, để chuộc tội đền đáp ngươi sao?

Y từ trong áo lấy ra một viên thuốc, là của Văn Tình để lại, có thể bảo tồn xác chết ba tháng không mục rữa.

Ngươi đợi ta. Ta đi giết kẻ đã giết ngươi, xem như báo thù cho ngươi.

Như vậy ta sẽ không nợ ngươi.

6. Chương 6

Thiết Thủ đứng bên ngoài Tích Tình Tiểu Cư, ngẩng đầu nhìn mây bay trên bầu trời.

Cố Tích Triều đã quyết định. Thích Thiều Thương, ngươi đánh cược với bản thân, thắng thua đều không quan trọng.

Giang sơn phiêu diêu, mưa gió nổi lên.

Thích Thiều Thương cứ tưởng mọi chuyện rõ như ban ngày.

Lúc này đây sự việc tuyệt không đơn giản.

Thái Kinh nếu hạ lệnh giết Thích Thiều Thương, tất nhiên có mưu đồ đoạt Kim Vũ Lâu. Vương Tiểu Thạch cao chạy xa bay, Lôi Quyển bị trọng thương, Thần Hầu phủ đang ở quan trường không thể nhúng tay, Thích Thiều Thương đã chết, Kim Vũ Lâu tất sẽ rơi vào tay gian thần.

Giết Thích Thiệu Thương, được Kim Phong Tế Vũ Lâu.

Những năm gần đây, trong hắc đạo luôn lưu truyền những lời này, là Thái Kinh ngầm ngầm cho phép.

Đem Kim Vũ Lâu giao cho Cố Tích Triều, đây là quyết định sau cùng của Long đầu Thích Thiệu Thương.

Văn Tuỳ Hán sau đó sẽ chết, cái chết không thể đối chứng. Thích Thiệu Thương đã quyết định như vậy, Cố Tích Triều tất nhiên sẽ để lại đủ chứng cứ xác thực y vô can. Thái Kinh đường đường là Tể Tướng, không thể tư lợi bội ước.

Sau đó thì sao? Nếu Cố Tích Triều thật sự theo con đường của Thích Thiệu Thương, vậy y mặt ngoài là theo phe Thái Kinh, lại có thể âm thầm huy động sai khiến nhân sĩ chính đạo. Thù hận với Thần Hầu phủ và Lô gia trang chính là cách che giấu tốt nhất.

Nếu y là Cố Tích Triều của trước kia, tuyệt sẽ không ngoan ngoãn ẩn núp dưới tay Thái Kinh. Cố Tích Triều so với Bạch Sầu Phi cao minh từng trải hơn, lại mang ý nhất phi trùng thiên. Chẳng qua là Bạch Sầu Phi nóng lòng thành danh, còn Cố Tích Triều thấu hiểu nhân tâm, ẩn nhẫn giấu mặt. Đến khi Thái Kinh bận việc, y sẽ cũng nhân sĩ chính nghĩa vùng lên.

Tính kế hay lắm, nhưng lại để lại cho mình ô danh diên cường khát máu, lạm sát kẻ vô tội. Thiết Thủ cảm thán, biết rõ người đó xem danh lợi như cặn bã, nhưng bản thân không thể không có chút tiếc nuối.

Bên trong Cố tích Triều nhẹ nhàng di chuyển góc chần cho Thích Thiệu Thương, dường như sợ hấn bị cảm lạnh: “Người nói nghe rất hay, đường nên đi thế nào là tùy ta. Kỳ thật người sớm đã tính trước phải không?”

“Người nói ta là tri âm, nhưng ta luôn nghi ngờ người, cũng giống như người, luôn nghi ngờ ta.” Hấn nhẹ nhàng sưởi ấm chóp mũi lạnh lẽo của Thích Thiệu Thương: “Bất quá ta cảm ơn người đã hiểu ta. Nếu người để lại Kim Vũ Lâu cho ta một cách yên ổn, ta nhất định sẽ không thềm ngó tới. Nhưng hiện tại ở Kim Vũ Lâu đầy khó khăn gian khổ, ngỡ như sắp sụp đổ, bốn phía là địch, sói vây quanh, người để lại cho ta như vậy là muốn khiêu khích ta, ta đương nhiên bị cuốn hút.”

Y nhẹ nhàng vỗ về Thích Thiệu Thương: “Chỉ là ta không cam lòng. Ta từng hỏi người ba câu, người vì sao không hỏi ta.”

“Hấn câu thứ nhất người muốn hỏi ta, lần đầu quen biết ở Kỳ Đình, có phải ta thật muốn trở thành bằng hữu của người?”

“Không có, một chút cũng không có. Ta ở Kỳ Đình là muốn giết người. Ta thực sự muốn giết người. Người là tên đại ngốc, ai thềm làm bằng hữu của người.”

“Câu thứ hai người muốn hỏi ta, nếu không có mệnh lệnh của tướng gia, chúng ta có thể trở thành bạn tốt hay không?”

“Sẽ không, tuyệt đối không. Nếu không có mệnh lệnh của tướng gia, ta sẽ không biết người.”

“Cho nên, câu cuối cùng người nên hỏi, nếu ngày mai ta chết, ta muốn làm gì nhất?”

“Ta sẽ không làm gì cả. Ta không sợ chết. Nếu chết, có thể gặp lại Văn Tình.”

Ánh mắt y càng lúc càng sáng, như không thể sáng thêm nữa, sau đó đột nhiên trở nên tăm tối.

“Còn có thể gặp lại người.”

Thiết Thủ nhìn ngọn lửa chiếu đỏ song cửa sổ Tích Tình Tiểu Cư.

Thích Thiệu Thương cả đời vì kẻ khác, trước khi chết đã vì chính mình làm một việc.

Thân ảnh Cố Tích Triều mơ hồ trong hoàng hôn, gió đêm thổi tung tà áo. Y để lại một biển lửa sau lưng, đi về hướng kinh thành cuồng phong bão táp.

HOÀN

Đôi lời:

Ta biết đọc tới chữ Hoàn này thì ta sắp bị chém chết rồi...

Lỗi do ta, không đọc QT trước khi edit. Lúc edit tới chương 5, ta vẫn tưởng phần sau Bánh Bao sẽ hồi sinh, ta vẫn tin Bánh Bao chỉ nằm đó chơi thôi =.=”, Cố mỹ nhân của ta tài giỏi như vậy, chẳng lẽ không cứu được =.=

Lỗi do ta hoang tưởng, cứ nghĩ Phong Vũ Dục Lai là một trong những đồng nghiệp văn nổi tiếng (cái list nào đó xếp nó chung với Tiền Thế, Tịch Chiếu Ánh Tuyết Tàn, Thiên Sơn Mộ Tuyết I, II, v.v...), thì ta cứ đánh đồng với chữ HE. Ta edit tới khúc cuối, ngã lăn quay, không ngờ truyện đầu tiên ta làm lại là SE, mà ta lại muốn Thích Cố lúc nào cũng cùng 1 chỗ. Lăn ra mắt này, dép với cà chua, chừng nào ta mới tiêu thụ xong đây *thở dài*

Lời cuối, ta rất cảm ơn Lâm Lâm đã ủng hộ ta ^^ Bộ này, tuy là SE, nhưng là tác phẩm đầu tiên của ta. Nhớ lại lúc ta đánh vật với QT (chẳng biết nó là cái gì), thật khổ sở. Không có Lâm Lâm thì sẽ không có Phong Vũ Dục Lai do ta edit ^^ Không có Tâm Khoá của Lâm Lâm, hẳn ta không sa vào ma đạo của Thích Cố. QT cũng chôm từ đây ra *ngại quá*. Và nếu Lâm Lâm không sẵn sàng thu nạp ta, cho ta post truyện ở đây, hẳn nó đã bị vớt ở đâu đó rồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-phong-vu-duc-lai>